

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: P R O F I F E N S T E R, s. r. o.**, IČ: 254 92 616, se sídlem v Českých Budějovicích 7, ul. F. A. Gestnera č. p. 21/3, PSČ 370 01, zastoupené Mgr. Vladimírem Leinem, MBA, daňovým poradcem, se sídlem v Praze 1 – Nové Město, Václavské náměstí č. p. 799/48, PSČ 110 00, proti **žalovanému: O d v o l a c í m u f i n a n č n í m u ř e d i t e l s t v í**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 427/31, poštovní příhrádka 351, PSČ 602 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 29. 9. 2011, č. j. 8235/11-1700-506345,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhala zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 29. 9. 2011, č. j. 8235/11-1700-506345, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzen platební výměr vydaný Finančním úřadem v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) dne 25. 5. 2011, č. 110/D/2011, č. j. 193360/11/214986506369, kterým byl žalobkyni vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně dle ust. 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), ve výši 8.000.000,-Kč. Současně se žalobkyně domáhala, aby soud zrušil i prvostupňový platební výměr správce daně a žalované straně uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Žalobkyně v obsáhlé žalobě předně uvedla, že s Úřadem práce v Mostě (dále jen „poskytovatel“) uzavřela dne 23. 11. 2007 Dohodu o finanční podpoře projektu dle Programu pro podporu tvorby nových pracovních míst v regionech nejvíce postižených nezaměstnaností pod č. j. 2007/47137-411, ve znění Dodatku č. 1 ze dne 30. 11. 2009 (dále jen „dohoda“), na jejímž základě byla žalobkyni v letech 2007 až 2009 poskytnuta finanční podpora na tvorbu nových pracovních míst vytvořených v rámci projektu rozšíření výroby plastových a kovových výrobků v okrese Most v celkové výši 8.000.000,-Kč. Dle čl. I. bodu 1.1 dohody byla finanční podpora poskytována na vytvoření 40 nových pracovních míst ve výši 200.000,-Kč na jedno nově vytvořené pracovní místo, maximálně však do výše 50 % z celkových uznatelných nákladů. V čl. II. bodu 2.1 dohody se žalobkyně zavázala, že ve lhůtě dvou kalendářních let následujících po roce, ve kterém byla dohoda uzavřena, tj. do 31. 12. 2009, vytvoří a obsadí minimálně 40 nových pracovních míst v okrese Most. Čl. II. bod 2.2 dohody přitom stanovil, že počtem pracovních míst se rozumí rozdíl mezi průměrným přepočteným počtem zaměstnanců zaměstnaných žalobkyni na území ČR za 3 měsíce po uplynutí lhůty dle bodu 2.1 dohody, tj. k 31. 3. 2010, a průměrným přepočteným počtem zaměstnanců zaměstnaných žalobkyni na území ČR za období 12 kalendářních měsíců předcházejících kalendářnímu měsíci, ve kterém nastal rozhodný den, tj. od 1. 2. 2006 do 31. 1. 2007, nebo 1 kalendářního měsíce předcházejícího kalendářnímu měsíci, ve kterém nastal rozhodný den, tj. za leden 2007, a to za to období, ve kterém byl takto určený počet osob vyšší. Počet zaměstnanců zaměstnaných žalobkyni na nových pracovních místech musel být přepočten na plný pracovní úvazek.

Žalobkyně dále uvedla, že v rámci kontrolního zjištění bylo mj. uvedeno, že ke dni 31. 12. 2009 má žalobkyně evidenční počet zaměstnanců 33, přičemž 19 z těchto zaměstnanců je zaměstnaných v rámci plnění dohody. Správce daně následně v rámci daňové kontroly konstatoval porušení čl. II. bodu 2.1 a bodu 2.2 dohody. Dle správce daně průměrný přepočtený stav zaměstnanců žalobkyně od 1. 2. 2006 do 31. 1. 2007 činil 52,05, za leden 2007 činil 58,55 a k 31. 3. 2010 činil 29,23. Správce daně dále konstatoval, že pokud se rozumí počtem pracovních míst rozdíl mezi průměrným přepočteným počtem zaměstnanců zaměstnaných k 31. 3. 2010 a průměrným přepočteným počtem zaměstnanců zaměstnaných za leden 2007 (období, kdy je určený počet osob vyšší), pak dle něho bylo vytvořeno a obsazeno: $29,23 - 58,55 = - 29,32$ míst. Výsledná hodnota je záporná, z čehož dle správce vyplynulo, že stanovený počet nově vytvořených pracovních míst nebyl ze strany žalobkyně splněn. Dle žalobkyně však správce daně naprosto mylně sčítá evidenční počet zaměstnanců před dohodou, k nimž přičítává 40 zaměstnanců v rámci plnění dohody. Navíc z pouhého subjektivního úhlu pohledu správce daně nebyl ke dni 31. 12. 2009 naplněn evidenční stav zaměstnanců žalobkyně 87, a proto

z tohoto důvodu údajně nebyla splněna podmínka vyplývající z dohody, přestože dle žalobkyně dohoda žádný takový součet neuvádí. Předmětem dohody byla totiž pouhá evidence zaměstnanců související jediné s předmětem dohody, nikoliv však před dohodou. K tomuto žalobkyně doplnila, že dohoda nic takového nezmiňuje, nenařizuje, natož aby to bylo považováno za nesplnění dohody, jak uvedl správce daně ve zprávě o kontrole ze dne 20. 5. 2011.

K porušení čl. II. bodu 2.2 dohody žalobkyně uvedla, že v tomto případě ze strany správce daně došlo k mylnému a nezákonnému posouzení, neboť tento správní orgán dle žalobkyně jakoby záměrně zaměňuje fakta za svou domněnku, jež měla potvrdit jeho subjektivní stanovisko. Text dohody, jakož i v žalobě zmíněné jednotlivé body, představují toliko popis skutečností, jež měly být dodrženy před podpisem a po ukončení dohody. V tomto směru žalobkyně jako podstatné především zmínila doložení pokladů pro průměrný přepočtený stav zaměstnanců před dohodou. Dle žalobkyně doložení těchto dokladů představovalo toliko pouhý monitoring žalobkyně, jakožto společnosti, jež měl zjistit, zda je žalobkyně vůbec schopna požadovaného objemu nových zaměstnanců dosáhnout. Jelikož přepočtený stav zaměstnanců musel být odevzdán ještě před plněním, žalobkyně je tak přesvědčena, že tento přepočtený stav nemá se samotnou dohodou nic společného, protože tedy ani nebyl podmínkou pro etapové čerpání dohody. Dle žalobkyně navíc dohoda neobsahuje žádné takové souvztažnosti v souvislosti s porušením podmínek dohody, na jejichž základě se žádá vrácení celé finanční podpory ve výši 8.000.000,-Kč. Pokud by tomu skutečně bylo tak, jak uvedl správce daně, dle žalobkyně by tak poslední věta čl. II. bodu 2.2 dohody, podle níž počet zaměstnanců na nových pracovních místech musí být přepočten na plný pracovní úvazek, byla naprosto scestná, neboť zaměstnanci tvořící pracovní místa v přímé souvislosti s dohodou museli být zaměstnáni výhradně na plný pracovní úvazek, a nikoliv na částečný. V návaznosti na předestřené skutečnosti pak žalobkyně poznamenala, že nesplnění podmínek dohody, jak bylo popsáno správcem daně, není možné, neboť tyto podmínky nejsou dohodou upraveny, protože se žalobkyně domnívá, že z tohoto důvodu nelze předepsat porušení rozpočtové kázně v plném rozsahu, neboť dohoda v tomto rozsahu nebyla porušena.

Žalobkyně dále ohledně přepočteného stavu zaměstnanců za období od 1. 2. 2006 do 31. 12. 2007 uvedla, že tento přepočtený stav se používá jen v monitorovacím případě, kdy dopředu nemusí být zřejmé, že společnost může také zaměstnávat i pracovníky se zkráceným úvazkem. Dle žalobkyně výchozím předpokladem pro přepočtený stav nejsou zaměstnanci, ale odpracované hodiny [viz ust. § 2 zákona č. 47/2002 Sb., podpoře malého a středního podnikání a o změně zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře podnikání“)]. Dle žalobkyně proto nelze srovnávat přepočtený stav za období od 1. 2. 2006 do 31. 12. 2007, tj. počet zaměstnanců před dohodou, s přepočteným stavem ke dni 31. 3. 2010, tj. po dohodě, a to ještě za celou společnost. Pokud byl následně správcem daně

vystaven platební výměr na v celém rozsahu poskytnuté dotace, jedná se dle žalobkyně s ohledem na předestřené skutečnosti o nezákonný platební výměr.

Žalobkyně připustila, že sice dle čl. II. bodu 2.2 dohody platí, že zaměstnanci s novým pracovním místem se musí přepočítávat na plný úvazek, avšak jedná se toliko o informativní skutečnost. Proto v této souvislosti namítla, že jí není zcela zřejmé, jak mohl správce daně zaměnit evidenční stav zaměstnanců s přepočteným stavem zaměstnanců celé společnosti, a pak po ni na základě této záměny uplatňovat vrácení celé finanční dotace. Ze strany správce daně by nemělo docházet k zaměňování přepočteného stavu zaměstnanců s evidenčním stavem, neboť pouze evidenční stav byl předmětem celé dohody.

Žalobkyně rovněž připustila, že dle čl. II. bodu 2.1 dohody ke dni 31. 12. 2009 v souvislosti s plněním sjednané dohody zaměstnávala pouze 19 zaměstnanců. Žalobkyně tak pouze částečně splnila závazek vytvořit a udržet 40 nových pracovních míst v okrese Most dle čl. VI. bodu 6.4 dohody, a to do 31. 12. 2009. V tomto směru se žalobkyně domnívá, že z její strany nedošlo k celkovému porušení rozpočtové kázně, ale toliko k tomu, že neudržela minimálně 40 nových pracovních míst.

Dále žalobkyně namítla, že pokud správce daně v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl, jaké skutečnosti má za prokázané a z jakých důkazů je dovodil, jakými se při hodnocení důkazů řídil, proč případně neprovedl další důkazy, jaký je jeho konečný závěr o skutečném stavu věci, a jak postupoval při aplikaci zákonných ustanovení na takto zjištěný stav, potom se vystavil nebezpečí, že námitky žalobkyně, jež se týkají hodnocení důkazů, nebude možno v soudním sporu vyvrátit. Žalobkyně má proto za to, že takovýto postup není v souladu se zákonem č. 280/2008 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Navíc z rozhodnutí žalovaného nelze posoudit, jakým způsobem žalovaný zjištěný skutkový stav hodnotil, když z tohoto rozhodnutí rovněž nelze seznat, z jakého skutkového stavu vycházel, jakým způsobem zjištěné skutečnosti hodnotil, a jakými úvahami se při svém rozhodování řídil. Dle žalobkyně tak žalovaný důkazní břemeno neprovedl důsledně, čímž porušil ustanovení § 8 daňového řádu, neboť při rozhodování hodnotil důkazy neuváženě a jen podle své úvahy, když zároveň nepřihlédl ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo.

Závěrem žalobkyně namítla, že z předpokládaných 40ti nových pracovních míst sice obsadila pouze 19 nových míst, čímž tedy porušila čl. I. bod 1.1 dohody, nicméně dle čl. VI. bodu 6.5 dohody proto nespotřebovanou část poskytnuté finanční podpory představuje částka ve výši 4.200.000,-Kč, neboť na jedno nové pracovní místo připadala poskytnutá finanční podpora ve výši 200.000,-Kč, přičemž 21 nových pracovních míst nebylo obsazeno.

Původní žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že poskytnutí finanční podpory v celkové výši 8.000.000,-Kč na tvorbu 40 nových pracovních míst vytvořených v rámci projektu rozšíření výroby

plastových a kovových výrobků v okrese Most na základě uzavřené dohody bylo účelově určeno, přičemž tato podpora byla poskytována za podmínek stanovených dohodou a rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 16. 7. 2006, č. 17/2007, č. j. 2007/47137-411, o finanční podpoře projektu (dále jen „rozhodnutí o finanční podpoře“) dle programu schváleného usnesením vlády ze dne 2. 6. 2004 č. 566 (dále jen „program finanční podpory“). V poučení rozhodnutí o finanční podpoře bylo dle původního žalovaného uvedeno, že rozhodnutí o finanční podpoře a výklad dohody se řídí programem, kde byly mj. definovány pojmy jako nová pracovní místa, počet pracovních míst atd. Program tak např. jasně stanoví, jakým způsobem je nutno při posuzování počtu vytvořených pracovních míst postupovat. Původnímu žalovanému tak není zřejmé, z jakého důvodu nepovažuje žalobkyně způsob výpočtu počtu pracovních míst dle čl. II. bodu 2.2 dohody za závazný, když jej vztahuje pouze k období před čerpáním dotace.

Původní žalovaný dále uvedl, že správce daně konstatoval porušení čl. II. bodu 2.1 a 2.2 dohody, neboť zjistil, že průměrný přepočtený stav zaměstnanců od 1. 2. 2006 do 31. 1. 2007 činil 52,05, za leden 2007 činil 58,55 a k 31. 3. 2010 činil 29,23. Pokud se rozumí počtem pracovních míst rozdíl mezi průměrným přepočteným počtem zaměstnanců zaměstnaných k 31. 3. 2010, a průměrným přepočteným počtem zaměstnanců zaměstnaných za leden 2007, pak bylo žalobkyní vytvořeno a obsazeno: $29,23 - 58,55 = - 29,32$ míst. Jelikož je výsledná hodnota je záporná, stanovený počet nově vytvořených pracovních míst nebyl žalobkyní splněn. Dle původního žalovaného tak argument žalobkyně, že se jednalo o pouhý monitoring společnosti, přičemž přepočtený stav nikdy nebyl podmínkou dohody, je zcela mylný, neboť ignoruje závaznou definici počtu pracovních míst. Dle původního žalovaného je odkaz na ust. § 2 zákona o podpoře podnikání irrelevantní, neboť tento paragraf obsahuje pouze definici malého a středního podnikatele pro účely tohoto zákona a nemá žádnou souvislost s vyčíslováním počtu pracovníků. V této souvislosti původní žalovaný ještě doplnil, že ze strany žalobkyně by dohoda nebyla splněna ani v případě posuzování fyzického stavu zaměstnanců, neboť před zahájením projektu žalobkyně zaměstnávala 50 zaměstnanců, když k 31. 12. 2009 jich zaměstnávala již jen 33.

Původní žalovaný následně uvedl, že ve shodě se správcem daně nesouhlasí ani s názorem žalobkyně, že se mělo postupovat v souladu s čl. VI. body 6.4 a 6.5 dohody. Je tomu tak z důvodu, že žalobkyně k 31. 12. 2009 nevytvořila pracovní místo nad rámec výchozího stavu zaměstnanců, pročez nelze použít čl. VI. bod 6.4 dohody, jež se týká výpočtu poměrné části finanční podpory. Dle původního žalovaného by byl taktéž nesprávný postup i dle čl. VI. bodu 6.5 dohody. Původní žalovaný je naopak přesvědčen, že žalobkyně byla povinna postupovat dle posledního souvětí čl. VI. bodu 6.3 dohody, jež se vztahuje k situaci, kdy *z povahy porušení závazku vyplývá, že dodatečné splnění je nemožné. Dle původního žalovaného se žalobkyně dopustila* porušení závazku, jímž došlo k porušení rozpočtové kázně, tím, že do 31. 12. 2009 nevytvořila stanovený počet nových pracovních míst, pročez byla povinna do 30 dnů, tj. nejpozději do 30. 1. 2010, vrátit poskytnutou finanční podporu. K vrácení finanční částky však nedošlo.

Pokud se jedná o žalobní námitku, že nelze seznat, z jakého skutkového stavu při svém rozhodování původní žalovaný vycházel, jakým způsobem zjištěné skutečnosti hodnotil, jakými úvahami se při rozhodování řídil, tak původní žalovaný uvedl, že tuto žalobní námitkou je třeba jako zcela nedůvodnou odmítnout. V rámci odvolacího řízení byly totiž skutečnosti zjištěné správcem daně znovu posouzeny, když závěry tohoto posouzení byly podrobně rozvedeny v napadeném rozhodnutí. Dle původního žalovaného navíc žalobkyně v žalobě neuvedla žádné konkrétní důvody, jež ji vedly k závěru, že původní žalovaný nepostupoval v souladu s daňovým řádem. Původní žalovaný v tomto ohledu ještě doplnil, že z jeho rozhodnutí taktéž vyplývá, že v rámci odvolacího řízení vycházel ze skutkového stavu zjištěného správcem daně a poskytovatelem. Tímto způsobem zjištění skutkový stav posléze vyhodnotil jako porušení příslušných podmínek dohody a programu, neboť žalobkyně nerespektovala tam stanovené podmínky. Kontroly, jež byly provedeny poskytovatelem a následně správcem daně, se navíc uskutečnily v součinnosti s žalobkyní, když výsledky těchto kontrol byly s žalobkyní projednány.

Pokud se týká námitky žalobkyně, jež tvrdí, že vytvořila 19 nových pracovních míst, pročez by odvod za porušení rozpočtové kázně měl být vyčíslen v částce odpovídající neobsazení 21 pracovních míst, tak původní žalovaný k tomuto uvedl, že tvrzení žalobkyně vychází z nesprávného výpočtu dle čl. II. bodu 2.2 dohody. K tomuto ještě doplnil, že i kdyby snad tento výpočet žalobkyně byl správný, žalobkyně i tak měla sama odpovídající část dotace včas vrátit a nečekat na kontrolu poskytovatele či správce daně.

Původní žalovaný pak konstatoval, že žalobkyně nejenže nesplnila počet pracovních míst, ale ani žádné prostředky v souvislosti s nesplněním podmínek dohody poskytovateli sama nevrátila. Počet pracovních míst stanovených výpočtem dle bodu 2.2 dohody nebyl dosažen v kladné hodnotě ani k 31. 12. 2009, ani k 31. 3. 2010, a to ani v evidenčních, jakož ani v přepočtených stavech. Jelikož žalobkyně poskytnutou finanční dotaci do 30 dnů nevrátila, nesplnila tím další podmínku dohody. V tomto ohledu původní žalovaný dodal, že dle ust. § 2 zákona č. 72/2000 Sb., o investičních pobídkách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o investičních pobídkách“), lze investiční pobídku poskytnout, pokud se prokáže, že příjemce může splnit všeobecné podmínky a podmínky stanovené zvláštními právními předpisy. Takovým předpisem je v tomto případě zákon č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“, kde je v ust. § 111 odst. 9 uvedeno, že nedodržení podmínek sjednaných v dohodě nebo nevrácení hmotné podpory ve stanoveném termínu je porušením rozpočtové kázně a bude postihováno odvodem za porušení rozpočtové kázně dle zákona o rozpočtových pravidlech. Žalobkyně nesplnila stanovený počet obsazených pracovních míst dle čl. II. bodu 2.2 dohody a tato skutečnost jí musela být známa již před provedením kontrol, a proto dotaci nebo její část měla vrátit. Nesplnění podmínek dohody tak má za následek vrácení všech poskytnutých prostředků do státního rozpočtu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť zástupce žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasil a původní žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů

od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně případné prekluze předmětné daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není v daném případě důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že předmětná finanční podpora byla žalobkyni poskytnuta na základě Záměru pro získání finanční podpory pro tvorbu nových pracovních míst, kterou žalobkyně předložila dne 28. 2. 2007 Agentuře pro podporu podnikání a investic CzechInvest a v níž žalobkyně vyčíslila plánovanou investici v období 3/2007 až 3/2008 ve výši 10.240.000,-Kč. Dále v tomto záměru žalobkyně uvedla, že počet jejích zaměstnanců v roce 2006 činil 47, s tím, že plánovaný počet nově vytvořených pracovních míst za období trvání projektu činí 40 (z toho v roce 2007: 20 míst, v roce 2008: 10 míst a v roce 2009: 10 míst). Pro daný případ je pak podstatné i to, že dle žalobkyně průměrný přepočtený stav zaměstnanců za 12 kalendářních měsíců předcházejících kalendářnímu měsíci, v němž nastal rozhodný den, byl 47 zaměstnanců a za 1 kalendářní měsíc předcházejícímu kalendářnímu měsíci, ve kterém nastal rozhodný den, byl 50 zaměstnanců. Předmětná finanční podpora pak byla žalobkyni poskytnuta rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 16. 7. 2007 v maximální výši 8.000.000,-Kč, č. 17/2007, č. j. 2007/47137-411, o finanční podpoře projektu dle programu finanční podpory schváleného usnesením vlády ze dne 2. 6. 2004, č. 566. V poučení rozhodnutí o finanční podpoře bylo uvedeno, že výklad tohoto rozhodnutí a výklad definic v něm užívaných se řídí programem finanční podpory, pokud není stanoveno jinak. V rozhodnutí o finanční podpoře byly zároveň stanoveny podmínky, za nichž lze finanční podporu čerpat, s tím, že žalobkyně je povinna realizovat projekt v souladu s podmínkami programu a s podmínkami, které budou obsaženy ve vlastní dohodě o poskytnutí finanční podpory. Tato dohoda na tvorbu 40ti nových pracovních míst vytvořených v rámci projektu rozšíření výroby plastových a kovových výrobků v okrese Most byla uzavřena mezi žalobkyní a poskytovatelem dne 23. 11. 2007 s tím, že finanční podpora ve výši 8.000.000,-Kč je účelově určená. V čl. I. bodu 1.1 dohody bylo stanoveno, že finanční podpora je poskytována na 40 nových pracovních míst ve výši 200.000,-Kč na jedno nově vytvořené pracovní místo, maximálně do výše 50% z celkových uznatelných nákladů. V čl. II. bodu 2.1 dohody se žalobkyně zavázala, že ve lhůtě dvou kalendářních let následujících po roce, v němž byla uzavřena dohoda, tj. do 31. 12. 2009, vytvoří a obsadí minimálně 40 nových pracovních míst v okrese Most. V čl. II. bodu 2.2 dohody pak bylo stanoveno, že

počtem pracovních míst se rozumí rozdíl mezi průměrným přepočteným počtem zaměstnanců zaměstnaných žalobkyní na území České republiky za 3 měsíce po uplynutí lhůty dle bodu 2.1 dohody, tj. k 31. 3. 2010, a průměrným přepočteným počtem zaměstnanců zaměstnaných žalobkyní na území České republiky za období 12 měsíců předcházejících kalendářnímu měsíci, ve kterém nastal rozhodný den, tj. od 1. 2. 2006 do 31. 1. 2007, nebo 1 kalendářního měsíce předcházejícího kalendářnímu měsíci, ve kterém nastal rozhodný den, tj. za leden 2007, a to za období, ve kterém byl takto určený počet osob vyšší, s tím, že počet zaměstnanců zaměstnaných na nových pracovních místech musí být přepočten na plný pracovní úvazek. V čl. II bodu 2.10 dohody se pak žalobkyně zavázala finanční podporu zúčtovat v souladu s čl. VI. dohody. Dále je třeba uvést, že v čl. 2.8 programu o finanční podpoře bylo definováno, co se rozumí novými pracovními místy a zároveň byl definován počet pracovních míst s tím, že počet zaměstnanců zaměstnaných na nových pracovních místech musí být přepočten na plný pracovní úvazek a toto definování pak bylo převzato do čl. II. bodu 2.2 dohody.

Z právě uvedeného vyplývá, že program o finanční podpoře jasně stanovil, jakým způsobem je nutno při posuzování počtu vytvořených pracovních míst postupovat. Dále z právě uvedeného vyplývá, že čl. II. bod 2.1 a čl. II. bod 2.2 spolu úzce souvisí a nelze jejich plnění posuzovat odděleně, jak nesprávně činí a domáhá se po žalované straně žalobkyně. Způsob výpočtu počtu pracovních míst dle čl. II. bodu 2.2 dohody byl pro žalobkyni závazný po rozhodné období, přičemž ta jej zjevně nesprávně a neopodstatněně vztahuje pouze k období před čerpáním dotace.

Dále z obsahu správního spisu soud zjistil, že správce daně u žalobkyně provedl kontrolu čerpání finanční podpory, jejíž výsledky shrnul do zprávy o kontrole ze dne 20. 5. 2011, kterou se žalobkyní náležitě projednal, přičemž zjistil, že žalobkyně nevytvořila a neobsadila 40 nových pracovních míst za podmínek stanovených dohodou ke dni 31. 12. 2009, když ke dni 31. 12. 2009 žalobkyně měla evidenční počet zaměstnanců 33, přičemž pouze 19 z těchto zaměstnanců bylo zaměstnaných v rámci plnění dohody. Toto kontrolní zjištění žalobkyně nerozporovala v daňovém řízení ani posléze v řízení před soudem, oproti žalované straně však v tomto zjištění spatřovala jen částečné nesplnění čl. II. bodu 2.1 dohody, zatímco žalovaná strana v tomto zjištění bez dalšího spatřovala nenaplnění předmětu dohody dle čl. I. bodu 1.1 dohody v návaznosti na čl. II bodu 2.1 a bodu 2.2 dohody. Nenaplnění předmětu dohody vyplývá jednak z porovnání skutečných stavů zaměstnanců žalobkyně a jednak i z výpočtu stanoveného v čl. II. bodu 2.2 dohody, jak byl soudem předestřen shora. Již správce daně správně dovodil, že průměrný přepočtený stav zaměstnanců žalobkyně v období od 1. 2. 2006 do 31. 1. 2007 činil 52,05, dále že za leden 2007 činil 58,55 a že k 31. 3. 2010 činil 29,23.

Dále je třeba vycházet z faktu, že pokud se ve smyslu čl. II. bodu 2.2 dohody rozumí počtem pracovních míst rozdíl mezi průměrným přepočteným počtem zaměstnanců zaměstnaných k 31. 3. 2010 a průměrným přepočteným počtem zaměstnanců zaměstnaných za leden 2007, neboť právě v tomto období byl průměrný přepočtený stav zaměstnanců vyšší nežli v období od 1. 2. 2006 do 31. 1. 2007, tak dle tohoto výpočtu bylo vytvořeno a obsazeno -

29,32 míst (29,23 - 58,55 = - 29,32 míst). Výsledná hodnota počtu vytvořených pracovních míst je tedy zjevně záporná, a proto stanovený počet nově vytvořených pracovních míst nebyl ze strany žalobkyně splněn. Žalovaná strana legitimně sečetla výchozí počet zaměstnanců před dohodou, který žalobkyně v žádosti o poskytnutí finanční podpory ze dne 28. 2. 2007 uvedla ve výši 47, se 40 zaměstnanci v rámci plnění dohody ke dni 31. 12. 2009 a tudíž dostala evidenční stav 87 zaměstnanců. Tento postup žalované strany plně odpovídal jednoznačné dikci čl. II. bodu 2.2 dohody, který byl pro žalobkyni závazný, a ta měla povinnost jej respektovat, aby splnila podmínky poskytnuté finanční podpory. Žalobkyně proto v předmětné věci neopodstatněně namítala, že dohoda žádný takový součet neuváděla s tím, že předmětem dohody údajně byla jen pouhá evidence zaměstnanců související jediné s předmětem dohody a nikoliv před dohodou, a že správce daně měl subjektivní náhled na posouzení jejího případu, pokud se jedná o relevantní počty stavu zaměstnanců. Žalobkyně rovněž zjevně nesprávně namítala, že uvádění údajů o počtech zaměstnanců představovalo pouhý monitoring žalobkyně bez právních důsledků a že přepočtený stav zaměstnanců nikdy nebyl podmínkou dohody, neboť je v příkrém rozporu se závaznou definicí počtu pracovních míst, jak ji poskytuje čl. 2.8 programu o finanční podpoře v návaznosti na čl. II. bodu 2.2 dohody. Odkaz žalobkyně na ust. § 2 zákona o podpoře podnikání je pro daný případ irrelevantní, neboť toto ustanovení obsahuje toliko definici malého a středního podnikatele jen pro účely tohoto zákona, přičemž nemá žádnou spojitost s vyčíslováním počtu pracovníků pro dotační účely. V této souvislosti nelze rovněž nezmínit, že ze strany žalobkyně by dohoda nebyla splněna ani v případě posuzování výhradně fyzického stavu zaměstnanců, neboť před zahájením dotačního projektu žalobkyně zaměstnávala 50 zaměstnanců, zatímco ke dni 31. 12. 2009 jich zaměstnávala již jen 33 (bez přihlížení ke skutečnosti, že jen 19 z nich bylo zaměstnáno v rámci plnění dohody).

Za výše nastíněného skutkového stavu žalované straně nezbývalo nic jiného než uzavřít, že žalobkyně se dopustila porušení rozpočtové kázně tím, že jako příjemce finanční podpory nesplnila podmínky stanovené čl. II. bodu 2.1 v návaznosti na bod 2.1 dohody, když nevytvořila a neobsadila 40 nových pracovních míst za podmínek stanovených dohodou. Žalobkyně byla proto povinna ve smyslu čl. VI. bodu 6.3 dohody vrátit na účet příslušného finančního úřadu celou finanční podporu poskytnutou na tvorbu pracovních míst, což však neučinila. V čl. VI. bodu 6.3 dohody je totiž mj. zakotveno, že pokud příjemce nesplnil některou z povinností uvedených v čl. II. dohody, je povinen bez zbytečného odkladu vrátit poskytnutou finanční částku do státního rozpočtu, a to nejpozději do 30 dnů, tj. nejpozději do 30. 1. 2010. Žalobkyně byla povinna postupovat dle čl. VI. bodu 6.3 dohody, jež se vztahuje k situaci, kdy z povahy porušení závazku vyplývá, že *dodatečné splnění je nemožné, což nastalo v projednávané věci*. V daném případě žalobkyně nesprávně namítala, že se mělo postupovat v souladu s čl. VI. body 6.4 a 6.5 dohody, které se týkají výpočtu poměrné části finanční podpory k vrácení do státního rozpočtu. Je tomu tak proto, že žalobkyně k 31. 12. 2009 nevytvořila pracovní místo nad rámec výchozího stavu zaměstnanců, v důsledku čehož nelze použít čl. VI. bod 6.4 dohody, které nalézalo uplatnění toliko za situace, kdy by se vytvořilo více než 10 pracovních míst avšak méně než požadovaných pracovních míst oproti výchozímu stavu, když

v případě navýšení počtu zaměstnanců z výchozího počtu 47 zaměstnanců o údajně dalších 19 zaměstnanců by musel být výsledný počet zaměstnanců 66, což se nestalo, když za dobu realizování dotačního projektu nedošlo k navýšení počtu zaměstnanců, jelikož naopak se jejich počet k rozhodnému datu, tj. k 31. 12. 2009 popř. k 31. 3. 2010, dokonce výrazně snížil na pouhých 33 zaměstnanců čili nebylo vytvořeno ani jedno nové pracovní místo tak, jak bylo definováno. Z téhož důvodu nebylo možno postupovat ani podle čl. VI. bodu 6.5 dohody, které rovněž nalézalo uplatnění za situace, kdy by byla vytvořena alespoň nějaká nová pracovní místa a nebyl dán postup dle čl. VI. bodu 6.4 dohody.

Na základě právě uvedeného soud shrnuje, že žalobkyně v důsledku nesprávného výpočtu dle čl. II. bodu 2.2 dohody chybně namítala, že vytvořila 19 nových pracovních míst, a proto by v jejím případě měl být odvod za porušení rozpočtové kázně vyčíslen v částce odpovídající neobsazení 21 pracovních míst. Navíc, již původní žalovaný v písemném vyjádření k žalobě správně podotkl, že i kdyby snad tento výpočet žalobkyně byl správný, tak žalobkyně měla sama odpovídající část dotace včas vrátit ve smyslu čl. VI. bodu 6.4 či bodu 6.5 dohody a nečekat na kontrolu ze strany poskytovatele či správce daně.

Faktem tak zůstává, že žalobkyně nejenže nesplnila počet pracovních míst, ale ani žádné prostředky v souvislosti s nesplněním podmínek dohody poskytovateli sama nevrátila. Jelikož žalobkyně poskytnutou finanční dotaci do 30 dnů nevrátila, nesplnila tím další podmínku dohody. Z ust. § 2 zákona o investičních pobídkách vyplývá, že investiční pobídku lze poskytnout, pokud se prokáže, že příjemce může splnit všeobecné podmínky a podmínky stanovené zvláštními právními předpisy. Takovým předpisem byl v případě žalobkyně zákon o zaměstnanosti, v jehož ust. § 111 odst. 9 je uvedeno, že nedodržení podmínek sjednaných v dohodě nebo nevrácení hmotné podpory ve stanoveném termínu je porušením rozpočtové kázně a bude postihováno odvodem za porušení rozpočtové kázně dle zákona o rozpočtových pravidlech. Žalobkyně nesplnila stanovený počet obsazených pracovních míst dle čl. II. bodu 2.1 v návaznosti na bod 2.2 dohody, a přestože jí tato skutečnost musela být známa již před provedením předmětné kontroly, tak dotaci případně její část poskytovateli nevrátila.

Nevytvořením stanoveného počtu nových pracovních míst a nevrácením poskytnuté finanční podpory ve stanoveném termínu došlo k zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve smyslu ust. § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech a k porušení rozpočtové kázně ve smyslu ust. § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona ve výši 8.000.000,-Kč, přičemž toto nesplnění podmínek dohody má za následek vrácení všech poskytnutých prostředků do státního rozpočtu.

Závěrem soud uvádí, že jako nedůvodné vyhodnotil obecné a blíže nekonkretizované námitky žalobkyně v tom směru, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když z něj údajně nelze seznat, z jakého skutkového stavu při svém rozhodování původní žalovaný vycházel, jakým způsobem zjištěné skutečnosti hodnotil, jakými úvahami se při rozhodování řídil, když z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá opak. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že v rámci odvolacího řízení byly skutečnosti zjištěné správcem daně opětovně původním žalovaným jakožto odvolacím orgánem znovu řádně posouzeny,

přičemž jím učiněné závěry tohoto posouzení ohledně porušení příslušných podmínek dohody a programu o finanční podpoře, neboť žalobkyně nerespektovala tam stanovené podmínky, byly podrobně rozvedeny v žalobou napadeném rozhodnutí. Soud rovněž neshledal, že by žalovaná strana neprovedla důkazní řízení důsledně, jak namítala žalobkyně. Provedená kontrola dodržování čerpání poskytnuté finanční podpory se uskutečnila v součinnosti s žalobkyní, přičemž její zjištění byly s žalobkyní řádně projednány, kdy žalobkyni byla dána možnost se k těmto zjištěním vyjádřit. Odlišné závěry zaujaté žalovanou stranou oproti závěrům zaujatých žalobkyní nejsou důsledkem nedůsledného dokazování, nýbrž jsou odrazem diametrálně odlišného meritorního náhledu žalované strany a žalobkyně. Dokazování tak, jak bylo ve věci provedeno, soud vyhodnotil jako dostačující pro učinění bezpečného závěru o tom, že žalobkyně se dopustila porušení rozpočtové kázně.

Ze všech shora uvedených důvodů soud tedy předmětnou žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou, když rozhodnutí původního žalovaného a jemu předcházející platební výměr správce daně neshledal zatížené procesními vadami a ani je nevyhodnotil jako nezákonná pro chybné posouzení dotyčného případu. Proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované straně žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu soudního spisu vůbec nevznikly a ta je ostatně ani nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. září 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tvarová